

Vitazstvo Srdca

DÔVERA

Rodína Panny Márie

2016 (I) / č. 108

*„Dôvera v Pána
je kľúčom k úspechu života.*

Zverme sa Pánovi!

Ježiš nás nikdy nesklame.“

Pápež František

*Dúfajte v neho, ľudia,
v každom čase...*

Žalm 62,9

*„No had bol lstivejší ako všetky poľné zvieratá, ktoré urobil Pán, Boh,
a vrazil žene: ‚Naozaj povedal Boh: Nesmiete jesť z nijakého rajského stromu!‘“
Diabolskému pokušiteľovi sa skutočne podarilo zasiahť do srdca
prvého ľudského páru nedôveru, pochybnosti,
či Boh naozaj chce ich šťastie, alebo či im predsa len ešte niečo neuprel.
Vzápätí nato stratil človek bezpodmienečnú detskú dôveru k svojmu Stvoriteľovi
a Otcovi, zničil tento dôverný vzťah s Bohom, a tak stratil raj.
Môže sa táto rana, ktorou je odvtedy poznačené celé ľudstvo
a kvôli ktorej ľudstvo ťažko trpí, znova zahojiť?*

V priebehu posledných storočí sám Pán Ježiš zjavil mysticky omilosteným dušiam, aký veľký význam a akú veľkú moc má dôvera v Boha. Jednou z takýchto duší je aj talianska kapucínka ctihodná Consolata Betrone (1903–1946). O jej povolání Pán povedal: „V lone Cirkvi ty budeš dôverou.“ Jej úlohou bolo, aby v mene mnohých ľahostajných duší v každej situácii dôverovala Ježišovi tak dokonale, ako to vie len malé dieťa. On sám ju povzbudzoval: „Dôveruj mi, dôveruj vždy! Keby si vedela, ako ma to teší.“ A inokedy: „Oslavuj Boha tvojou dôverou!“ Čo Adam a Eva svojou nedôverou zničili – ten dôverný vzťah s Bohom ako so svojim Otcom, v ktorom spočíval raj, to sa dá napraviť jedine dôverou v jeho nekonečnú lásku. Keď sa človek

navráti k dôvernému vzťahu dieťaťa k Otcovi, keď sa mu celkom odovzdá, vtedy sa liečia následky dedičného hriechu, na tento svet prichádza kúsok raja a na konci pozemského života je pre človeka nebo otvorené. Nedôvera ma zraňuje „v hĺbke môjho srdca“, hovorí Pán Ježiš Consolate.

Toto utrpenie Pána je ľahko pochopiteľné; veď aj my poznáme bolesť, keď na našu úprimnú lásku a náklonnosť dostávame ako odpoveď nedôveru alebo keď je naša láska zradená neverou. Spomeňme si len na mnohé duševné zranenia, ktoré si spôsobujú manželia, pretože Boha neberú do svojho stredu. Potom sú často neschopní prekonať svoj egoizmus alebo poprosiť jeden druhého o odpustenie. Čím viac je človek zjednotený s Bohom, o to viac je vďaka milosti schopný byť verný, dodržať slovo a dať druhému práve to, čo potrebuje. Ale ani tomu najlepšiemu z nás sa nepodariť nezraniť alebo nesklamať druhého človeka, pretože my všetci máme svoje hranice. Jedine Boh miluje dokonalým spôsobom. Preto píše Dávid v 40. žalme: „Blažený človek, čo v Pána skladá dôveru...“ Významné a rozhodujúce je mať jasno v tom, komu svoju dôveru dáme a v akej miere sa mu zveríme.

*V*elká filozofka a svätá karmelitánka Edita Steinová, rehoľným menom Terézia Benedikta od Križa (1891–1942), dospela k tomuto záveru:

*„Keď mi Boh hovorí prostredníctvom proroka,
že On je ku mne vernejší ako otec a matka, že On je láska sama,
tak uznávam, aká rozumná je moja dôvera v rameno, ktoré ma drží.
Viem, že ma drží, a to mi dáva pokoj a istotu
– nie sebaistotu muža,
ktorý vlastnou silou stojí pevne na zemi,
ale sladkú a blaženú istotu dieťaťa,
ktoré je nesené silným ramenom.
Bolo by ale ,rozumné‘ také dieťa, ktoré by žilo v neustálom strachu,
že by ho matka nechala padnúť?“*

Jedno je isté: kto sa ,vydá napospas‘ Bohu, ten to nikdy neolútuje!

Veď Pán Ježiš hovorí svätej Faustíne:

*„Ako veľmi milujem duše,
ktoré mi dokonale dôverujú
– pre ne urobím všetko!“*

Dôvera je kľúčom k Božskému Srdcu

„Proste a dostanete! ... Klopte a otvoria vám!“ prisľubuje nám Pán Ježiš v evanjeliu. Mať tento detský, dôveryplný postoj duše však nie je vždy ľahké. Ale Pán Ježiš povzbudzuje svätú Faustínu: „Dcéra moja, predstav si, že si vládkyňou celej zeme a máš možnosť rozhodovať o všetkom, ako sa ti páči. Môžeš konať akékoľvek dobro, aké sa ti zapáči. Vtom zaklope na tvoje dvere malé dieťa. Celé sa trasie a so slzami v očiach, ale s veľkou dôverou v tvoju dobrotu prosí o kúsok chleba, aby neumrelo od hladu. Ako by si sa k tomuto dieťaťu zachovala? Odpovedz mi, dcéra moja.“ „Povedala som: ‚Ježiš, dala by som mu všetko, o čo ma prosí, ale aj tisíckrát viac.‘ Pán mi povedal: ‚Tak ja zaobchádzam s tvojou dušou.‘“ (Denníček č. 229) „Ak bude tvoja dôvera veľká, moja štedrosť bude bezhraničná.“ (Denníček č. 1602) Nech sa nenechajú znechutiť hlavne všetci tí, ktorí trpia v dôsledku svojich slabostí alebo chýb, pretože Pán Ježiš im prisľubuje svoje odpustenie a milosrdnú lásku: „Nech sa nebojí ku mne priblížiť slabá, hriešna duša. Hoci by mala viac hriechov, ako je piesku na zemi, všetko utonie v priepasti môjho milosrdenstva.“ (Denníček č. 1059)

Presvedčivým dôkazom tohto milosrdenstva je lotor ukrižovaný spolu s Ježišom. Pán sr. Consolate Betrone potvrdil: „Dismasovi boli po jednom jedinom prejave dôvery vo mňa odpustené všetky jeho hriechy a ešte v deň svojho obrátenia vošiel ako svätec do môjho kráľovstva. Z toho spoznávaš víťazstvo môjho milosrdenstva a dôvery, ktorú vkladajú do mňa.“ Existuje krajšia radostná zvesť?

Dôvera je prístupom ku všetkým pokladom milostí Božského Srdca. O tom dojímavým spôsobom svedčí život svätého Jána Bosca (1815–1888). Spoliehajúc sa len na Božiu prozretelosť, otvoril počas svojho života 250 domov so saleziánskymi oratóriami v Európe a v Latinskej Amerike, v ktorých našlo svoje miesto asi 130 000 mladých chlapcov. 6000 z nich sa ešte počas života dona Bosca rozhodlo pre kňazské povolanie. Dokážeme len žasnúť nad tým, aké ovocie priniesla veľká dôvera v Boha tohto apoštola mládeže!

Jedným z pekných plodov pedagogickej charizmy dona Bosca je svätý Dominik Savio (1842–1857), syn kováča, ktorý prišiel k saleziánom do Turína ako dvanásťročný. Jeho horlivosť stať sa svätým podnietila viacerých z jeho kamarátov k tomu, aby ho nasledovali. Telesne slabý a chorľavý Dominik zomrel vo veku 14 rokov na tuberkulózu pľúc.

Dňa 6. decembra 1876, takmer 20 rokov po jeho smrti, mal jeho duchovný otec don Bosco veľmi poučný, „bdelý“ sen. Nachádzal sa na „mieste blaženosti“ a stretol tam svojho milovaného Dominika Savia. Ten mu hovoril o nebi a potom hlavne o jeho spoločenstve. Don Bosco videl obrovský zástup mladých, množstvo saleziánskej mládeže a Dominik mu vysvetľoval:

„**C**ez teba, cez kňazov, klerikov a laikov tvojej reholnej kongregácie boli zachránení. Spočítaj ich, keď to dokážeš! No mohlo ich byť tisíckrát viac, keby si bol mal väčšiu vieru a silnejšiu dôveru v Boha!“ „Toto pokarhanie,“ priznáva don Bosco, „sa ma hlboko dotklo. V duchu som sa ihneď rozhodol, že odteraz budem žiť a pracovať s oveľa väčšou dôverou.“

Dôvera koná zázraky

Dôvera nie je teda len náprava nedôvery voči Bohu, ale robí človeka schopným mať účasť na Božej všemohúcnosti, všemohúcnosti svojho Stvoriteľa; inými slovami: robí človeka schopným konať zázraky. Všetci svätí sa stali ľuďmi veľkej dôvery; počnúc Abrahámom, ktorý v dôvere v Božie slovo bol ochotný obetovať syna prislúbenia, cez Mojžiša, ktorý v poslušnej dôvere v Boží rozkaz rozdelil Červené more a tak vyviedol svoj ľud z otroctva v Egypte. Alebo si spomeňme na prorokyňu a sudkyňu Deboru; práve jej dôvera dala odvalu Barakovi, izraelskému vojvodcovi, aby sa pustil do viditeľne bezvýhodiskového boja. Víťazstvo nad nepriateľskými Kanaánčanmi zachránilo izraelský národ pred zánikom nie preto, že by boli Hebreji takými udatnými vojakmi, ale preto, lebo jedna žena – Debora bezpodmienečne dôverovala Bohu. Všetci proroci až po Jána Krstiteľa v dôvere v Boha hlásali jeho slovo, či už to bolo vhod, alebo nevhod, a zaplatili za to dokonca vlastným životom.

Pozrime sa na svätého Petra, ktorý v dôvere v jedno Pánovo slovo „*Pod!*“, kráčal po vode; jeho dôvera porazila zákony prírody. Alebo stotník z Kafarnauma: ten mal k Ježišovi takú veľkú dôveru, že Pán Ježiš urobil zázrak uzdravenia dokonca na diaľku a o tomto pohanskom prosebníkovi povedal: „*Veru, hovorím vám: Takúto vieru som nenašiel u nikoho v Izraeli.*“

No najväčšiu dôveru mala Svätá rodina. Už pri zvestovaní musela Panna Mária dôverovať, že Boh, ktorý uskutočnil zázrak vtelenia, to vysvetlí aj jej ženíchovi. Spolu so svätým Jozefom dôverovala Bohu pri hľadaní prístrešia, aj keď nechápala; takmer bez prostriedkov utekala Svätá rodina do Egypta v dôvere v slová anjela, ktorý to Jozefovi vo sne prikázal; a o mnoho viac musela Panna Mária dôverovať pod krížom, že prislúbenie zmŕtvychvstania sa stane skutočnosťou. Zjednotila sa pritom s dokonalou dôverou, s ktorou ukrižovaný Vykupiteľ v krajnej opustenosti Bohom, vložil svojho ducha do rúk Otca.

Dôvera Panny Márie rozhodujúcim spôsobom pomohla apoštolom prekonať svoje pochybnosti, aby nakoniec na Turíce prostredníctvom pôsobenia Ducha Svätého zažili veľké uzdravenie a posilnenie, ktoré z nich urobilo tých odvážnych svedkov, ktorí boli ochotní položiť svoj život za Pána. Skutky apoštolov nám opisujú nádhernú scénu po Turícach, kde ochrnutý muž prosil Petra a Jána o almužnu. „*Ale Peter povedal: „Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám: V mene Ježiša Nazaretského vstaň a chod!”*“ Dôvere svätého Petra v Pánovu moc vďačil ochrnutý za svoje uzdravenie.

Celé dejiny kresťanstva sú plné mimoriadnych prejavov milostí, ktoré uskutočnil Boh na základe dôvery svojich detí. Áno, dôvera uzdravuje najväčšiu ranu ľudstva, odlúčenie od Boha, a prinavracia človeku dôverný vzťah k svojmu Otcovi a prístup ku všetkým pokladom jeho kráľovstva. Nech Vám, milí čitatelia, nasledovné príbehy v tomto vydaní Víťazstva Srdca pomôžu, aby ste s oveľa väčšou dôverou prežívali všedné dni so všetkými ťažkosťami a trápeniami a aby ste tak zakúsili Boha ako svojho milujúceho a všemohúceho Otca.

„Nebojte sa!“

„Non abbiate paura! – Nebojte sa!“ To boli prvé slová, ktorými sa svätý Ján Pavol II. prihovoral svetu ako pápež 16. októbra 1978 z balkóna na Námestí sv. Petra. Ale kto z nás nepozná strach a úzkosť v situácii, ktorá sa mu zdá nebezpečná, a to či už odôvodnene alebo bezdôvodne? Aj svätí poznali strach, hoci žili hlboké zjednotenie s Bohom. Na dvoch príkladoch chceme ukázať, ako rozdielne môže Boh pôsobiť v duši napriek veľkej dôvere, ktorú mu duša preukazuje.

*S*v. Ružena Linská (1586–1617) patrí k tým svätým, ktorí boli už v detstve obdarovaní výnimočnými mystickými milosťami. Ružena žila utiahnuto ako pustovníčka v malej chatke v záhrade rodičovského domu a svojimi modlitbami a zmiernym utrpením pomáhala mnohým ľuďom, ktorí ju prosili o radu. K jej blízkym priateľom patrili sv. biskup Turíbius, sv. Martin de Porres a sv. František Solano. Sv. Ružena, ktorá je dnes patrónkou celej Ameriky, Filipín a Západnej Indie, „zdedila“ po svojej matke veľký strach z tmy. Keďže ale veľmi milovala modlitbu v ústraní, premohla sa a aj v noci sama v záhrade meditovala.

Jedného večera videla, ako ju rodičia hľadajú, a tak im išla naproti. Pritom si pomyslela: „Moja matka kráča tmavou záhradou bez strachu, a to len preto, že je s ňou môj otec. Má k nemu, smrteľnému človeku, takú veľkú dôveru, že v jeho prítomnosti zabúda na každé nebezpečenstvo. A ja sa mám obávať temnoty noci, keď je so mnou stále môj nebeský Ženich? Hoci nie je po mojom boku, ale zato je dokonca v mojom srdci.“ V tomto okamihu Pán oslobodil malú Ruženu od všetkého strachu a obáv a naplnil ju takou hlbokou dôverou v jeho ochraňujúcu prítomnosť, že ju už nikdy viac nič nenalákalo.

*U*plne inak ako sv. Ružena to zažila ešte nie svätorečená talianska rehoľníčka a mystička Eugénia Ravasio (1907–1990). Mons. Alexandre Caillot, biskup v Grenobli, po desaťročnom skúmaní vyniesol posudok o jej jedinečných zjaveniach nebeského Otca: Ide o „nadprirodzený a Boží zásah“. Eugénia žila taký hlboký dôverný vzťah s nebeským Otcem, aký by si náš nebeský Otec prial od každého človeka. Mohla ho ako Otca vidieť, zažiť jeho lásku a počuť jeho slová:

„S ľuďmi žijem dôvernosť, ktorá je väčšia ako dôvernosť medzi matkou a jej deťmi. Matka by mohla zabudnúť na svoje dieťa. Ja naň však nikdy nezabudnem. Ja ho stále milujem. Kto sa mi celkom odovzdá, tomu zošlem vo všetkých jeho ťažkostiach, vo všetkých jeho trápeniach a v každej starosti lúč pokoja; predovšetkým vtedy, ak ma vzýva a miluje ako svojho Otca. Prichádzajte ku mne s dôverou a láskou.“

Hoci nebeský Otec odmenil jej výnimočnú dôveru v neho tým, že na jej orodovanie konal zázraky, predsa ju neoslobodil od strachu, aj keď bola navonok pozoruhodne odvážnou ženou. Sama o tom píše: „Stále som mala strach zostať v noci sama ... Tento pocit strachu mi zostal až do konca života; vždy, keď som sa ocitla sama v nejakej izbe... Čo všetko by človek neurobil pre Pána, a predsa: koľko strachu som len pretrpela!“

Bola teda táto zmierna obeta Bohu tak vzácna, že ponechal svoje milované dieťa v tejto úzkosti? Nech je nám to útechou, lebo na tomto príklade vidíme, že strach nemusí byť nevyhnutným znamením nedostatku našej dôvery v Boha. Strach môže byť utrpením, ktoré treba prijať a obetovať ho, ako to urobil Ježiš v Olivovej záhrade. Potom sa každý druh strachu stane požehnaním, pretože zjednocuje dušu s Pánovou smrteľnou úzkosťou a utrpením a prináša milosti tým ľuďom, ktorí lásku nebeského Otca ešte nepoznajú, a preto mu ešte nemôžu dôverovať.

Ako generálna predstavená Matka Eugénia svojou charizmou dobroty obnovila celú rehoľu, do ktorej vstúpila. V ôsmich krajinách Afriky a v Európe otvorila noviciáty; na Pobreží Slonoviny postavila mestečko pre malomocných a Božou inšpiráciou objavila rastlinu, v medicíne dodnes používanú na liečenie tejto choroby; v Egypte založila katolícke školy, aby mladým ľuďom všetkých vierovyznaní umožnila a zabezpečila solídne vzdelanie; v Libanone viedla katolíkov a drúzov k láske k nebeskému Otcovi a položila tak základný kameň pre zdravé rodiny, ktoré majú povolanie byť na tejto zemi obrazom Najsvätejšej Trojice.

Snehobiele vlasy za 60 dní

Šestnásť rokov svojej mladosti strávil Španiel svätý Paschalis Baylon (1540–1592) ako pastier oviec. Čítať a písať sa naučil na pastve a to tak, že každého okoloidúceho poprosil, aby ho naučil jedno písmeno abecedy. Od detstva Paschalis rád adoroval v tichu pred bohostánkom. Ako 23-ročný sa stal bratom františkánom a čoskoro nato múdрым poradcom a divotvorcom. Keď raz dostal poverenie na cestu cez nebezpečné územie, bola to pre neho síce nebezpečná, no zároveň priamočiara „cesta do neba“, na ktorej mu práve jeho láska k Eucharistii dodala hrdinskú dôveru a odvahu.

 roku 1570 bolo potrebné odovzdať dôležité dokumenty od španielskeho provinciála františkánskeho provinciálovi vo francúzskom Bretónsku. Na túto dlhú cestu pešo vybrali príkladného brata vrátnika Paschala zo španielskeho kláštora v Almanze. Ale vo vtedajšom Francúzsku zúrili hugenotské vojny, v ktorých kalvínski povstanci pravidelne „poľovali“ na kňazov a rehoľníkov a stovky z nich kruto zmasakrovali. Jeden z povstaleckých vodcov vraj dokonca nosil okolo krku ako náhrdelník odrezané uši zavraždených kňazov.

Pre brata Paschala znamenala táto dlhá cesta, ktorú mal prejsť pešo a sám pozdĺž francúzskeho západného pobrežia a ešte k tomu v rehoľnom habite, že riskuje svoj život. Pritom vedel aj to, že kalvinisti chladnokrvne prenasledovali najmä vieru v eucharistickú prítomnosť Pána Ježiša. Vyhlíadka na to, že možno bude môcť preliať krv za svoju milovanú Oltárnu sviatosť, ho však naplňala veľkou útechou. A tak tento mladý brat vrátnik rád prijal zverenú úlohu. Naboso a bez peňazí, ale zato s požehnaním svojich predstavených a s neotrasiteľnou dôverou, že Boh ho vedie, sa 30-ročný Paschalis vydal na cestu.

Sotva tento brat františkán prešiel cez Pyreneje a dosiahol prvú francúzsku usadlosť, hneď ho obklopila povstalecká zberba. „*Preč s pápežencom!*“ kričal rozzúrený dav. Ale napriek krikú a lietajúcim kameňom ho nechali odísť a Paschalis pokračovať v ceste. Takýmito a podobnými hrozbami a zlým zaobchádzaním bol brat Paschalis konfrontovaný neustále: nadávali mu a bili ho, zatkli ho alebo doňho hádzali špinu. Ako katolícky mních bol neustále vystavený nebezpečenstvu smrti, ale ochranná Božia ruka nad ním bdela.

Neporovnateľne viac než v dôsledku prenasledovania jeho vlastnej osoby trpel tento horlivý ctiteľ Eucharistie, keď počul o hrozných znesväteniach Najsvätejšej Oltárnej sviatosti v kostoloch. Tieto zneuctenia mali na svedomí kalvinisti. V meste Orléans Paschala opäť obkolesili, zrazili ho na zem a vrhli sa naňho, bili ho a kopali. Potom ho nútili, aby vstal, útočili naňho otázkami a žiadali odpoveď: „*Veríš, pápeženec, že Boh je prítomný vo Sviatosti, v tomto chlebe, ktorý vy konsekrujete?*“ Paschalis nahlas vyznal: „*Áno, verím, že Boh je skutočne a podstatne prítomný pod nepatrným spôsobom chleba a vína!*“

S pokojom počúval ich námietky, ako napríklad: „Kristus je v nebi a nikde inde!“, ale potom im ich námietky začal jasne, premyslene a ohnivo bod za bodom vyvracať, až kým sa jeho protivníci nedokázali brániť inak než len kameňmi zdvihnutými zo zeme, ktoré v slepom hneve doňho hádzali. Len zvláštny Boží zásah spôsobil, že kamene veľké ako päste lietali zľava a sprava len okolo jeho hlavy; jedna skala však predsa len ťažko trafila Paschala do pleca, čo mu v ďalších rokoch života spôsobovalo neustále bolesti. Vyčerpaný nesmiernymi námahami dosiahol františkán svoj cieľ v Bretónsku. Šťastný odovzdal zverený dokument provinciálovi a – opäť dôverujúc len v Božiu ochranu – sa pobral na nie menej nebezpečnú cestu späť do Španielska. Živý Paschalis uvidel znovu svoj kláštor. Medzi hugenotmi nenašiel síce mučenícku smrť, ale čierne vlasy mu počas tých dvoch mesiacov neustáleho smrteľného nebezpečenstva, aj napriek jeho odvahe vyznávača, úplne zbeleli a boli zrazu snehobiele. Zdalo sa, že zostarol o 10 rokov.

Prameň: P. Mansuy Vaubourg/P. Gerhard Zoll, Paschalis Baylon, ein Heiliger der Eucharistie, Hausen, 1913

Pápež Lev XIII. bol presvedčený o tom, že medzi všetkými svätými, ktorí zvlášť milovali Oltárnu sviatosť, „zaujímá prvé miesto“ Paschalis, a vyhlásil ho za patróna všetkých eucharistických bratstiev.

Jedno stebielko slamy a jedna nitka

Bojovníci ISIS terorizujú brutálnym násilím nielen národy Blízkeho východu a severnej Afriky. Pohľady upierajú aj na Európu a ich úmyslom, ako to otvorene hovoria, je „dobyť Rím, polámať kríže“ a islamizovať celý západný svet. Doteraz v tejto veci nenachádzajú žiadne konkrétne riešenie ani svetové veľmoci.

Príklad zo života malej francúzskej karmelitánky Margaréty od Najsvätejšej sviatosti nás učí, aby sme ani dnes v bezvýchodiskových situáciách nezúfali, ale o to viac vkladali celú svoju dôveru v Boha.

V 17. storočí bola celá Európa jedným veľkým bojiskom tridsaťročnej vojny: plienenie, podpalovanie, hlad, mor, hospodársky zničené a celkom vyľudnené veľké krajinné oblasti. V južnom Nemecku prežila vtedy iba tretina obyvateľstva. Niektoré časti Európy potrebovali vyše storočia na to, aby sa zotavili z následkov tohto teroru.

*P*isal sa rok 1636. Aj Burgundsko, jeden z regiónov Francúzska, bolo ohrozované nepriateľskými vojskami. Tam v meste Beaune žila už šesť rokov v karmelitánskom kláštore mladá stigmatizovaná sestra Margaréta od Najsvätejšej sviatosti (1619–1648), ktorú Pán Ježiš láskyplne nazýval „malá nevesta mojich jasličiek“. A naozaj. Ona zostala navždy malá ako dieťa, bola vysoká iba 130 centimetrov, aby tak aj navonok, svojím vzrastom bola podobná Dieťaťu Ježišovi: „Celý môj život je uzavretý v jeho svätom detstve ako v pevnosti. Ježiško ustavične upriamuje celú moju pozornosť na čas od svojho narodenia do dvanásteho roku života; je to akoby múr pevnosti, ktorý nesmiem prekročiť.“ Aj prostredníctvom tohto „slabého dieťaťa“ chcel Boh vedome zjaviť moc svojho Božieho detstva.

*S*estra Margaréta mala 17 rokov, keď sa mesto ocitlo vo veľkom ohrození. Počas svätého prijímania vrúcne prosila Pána Ježiša o pokoj. „Prosíš ma o veľkú vec,“ odpovedal jej Pán. Súčasne jej ale zveril, že práve ona je povolaná prosiť o záchranu pred blížiacim sa nepriateľom. Margaréta mala pred Najsvätejšou sviatosťou úpenlivo prosiť o milosrdenstvo pre Francúzsko, pre svoju provinciu i rodné mesto Beaune a obetovať sa za vnútorné obrátenie obyvateľov. Ježiš jej ukázal hriechy a neresti národa a z toho plynúce zlo plodiace vojnu: „Nevesta moja, trp za tento národ... Neboj sa, lebo ja budem trpieť s tebou. Čerpaj z pokladu môjho detstva. Cez zásluhy môjho detstva zdoláš všetky ťažkosti.“ Od tohto okamihu Margaréta celé mesiace trpela, modlila sa a meditovala o Ježišovom detstve – od momentu jeho vtelenia v lone Panny Márie až po nájdenie dvanásťročného Ježiša v chráme. V kláštornej záhrade si mohla zriadiť jednoduché oratórium, malú kaplnku, ktorú nazývala „môj Nazaret“. „V Nazarete mi sväté Dieťa nič neodoprie,“ hovorievala často. „Len nesmieme pozeráť na naše vlastné starosti, lebo Božie Dieťa si praje, aby sme pozerali iba na neho.“

*K*eď sa vojsko posúvalo stále bližšie a nakoniec vpadlo aj do Burgundska a terorizovalo ho, Margarétina dôvera ostala aj vtedy neochvejná. Neprestávala a neúnavne opakovala prislúbenia

Božieho Dieťaťa, že nepriatelia nebudú napredovať. Jedného večera ovládla obyvateľov mesta veľká beznádej, všade vládol strach.

Tu Margaréta všetkých posmeľovala: „*Nebojte sa! Božie Dieťa ma uistilo, že nepriatelia neprídu do tohto mesta, nepodpália ho a nedotkne sa ho ani jedna jediná rana. Stiahnu sa tou istou cestou, ktorou prišli. Božský Ženich pre zásluhy svojho detstva vezme toto miesto pod svoju ochranu.*“

Potom poukázala na neprestajne vystavenú Oltárnu sviatosť a s presvedčivou rozhodnosťou hovorila o moci eucharistickej poklony:

„*Ako modliace sa dieťa pred svätostánkom môžeme všetko dosiahnuť. ... Tu je môj dobrý Ježiš! On mi prisľúbil, že mesto neutrpí nijakú ujmu a nepriateľské vojsko sa rozprchá. Nebojte sa, malý Ježiš nás ochráni, my však nesmieme poľaviť v našich modlitbách! Alebo pochybujete o moci Božieho Dieťaťa?*“

Ukazujúc na steblo slamy vo svojej ruke, pokračovala: „*Jedno stebielko slamy z jeho jasličiek, jedna nitka z jeho plienocky, teda i ten najmenší tieň večného Slova, ktoré sa stalo Dieťaťom, dokáže zahnať nepriateľov. Nebojte sa! Dieťa, ktoré dokáže všetko, prisľúbilo, že ochráni našu provinciu.*“ Ježiš ju opätovne posmeľoval: „*Pokračuj v modlitbách, pretože zjednotená so mnou dosiahneš, že armáda, ktorá drží v strachu celú krajinu, ustúpi... Dám ti túto milosť ... pretože som Ťa ustanovil za ochrankyňu môjho národa.*“

*P*án Ježiš zjavil tejto mladej karmelitánke dokonca deň a hodinu, kedy sa nepriateľ stiahne. Ona sa zdôverila svojej predstavenej a spolusestrám a tie sa divili, keď sa presne do bodky všetko udialo tak, ako to sestra Margaréta predpovedala.

V advente roku 1636 sa k mestu priblížil nepriateľ znovu. Všetky ženy a dievčatá opustili Beaune zo strachu pred obliehaním. Ľudia naliehali aj na karmelitánky, aby sa poponáhľali a čo najrýchlejšie odišli na bezpečné miesto. Ale sestra Margaréta nanovo vyzývala k dôvere a k úpenlivej modlitbe. Sama s pevným presvedčením uisťovala všetky sestry, že mesto nie je v ohrození. Nikto nemusí Beaune opustiť, lebo malý Ježiš jej slúbil, že mesto nebude obliehané a ani obsadené. Práve naopak! Nepriatelia sa teraz rozprchnú už za pár dní, ešte v advente: „*Všetci uvidia moc malého Ježiša. Teraz je čas, aby sme si ho uctievali v lone jeho prečistej Matky. Jeho moc sa ukáže v jeho malosti a jeho sila v slabosti jeho detstva!*“ Nepriateľ sa skutočne stiahol aj napriek všetkým ľudským očakávaniam a celá armáda sa rozprchlá.

*Z*ázračné uchránenie mesta Beaune bolo niečím takým mimoriadnym, že táto udalosť bola dokonca písomne zaznamenaná a uložená v štátnych archívoch. Okrem toho je v erbe mesta až doteraz na modrom pozadí zobrazená Panna Mária s Božím Dieťaťom. V tom čase to výstižne vyjadril istý kňaz: „*Toto ,dieťa‘ dokázalo toho viac ako celé regimenty vojakov. Margarétine ruky zopäté v modlitbe boli tou tajnou silou, ktorá nahnala nepriateľom strach.*“

K takejto pevnej dôvere pozýva Margaréta od Najsvätejšej sviatosti aj každého z nás – či pred Najsvätejšou sviatosťou v kostole alebo doma pri každodennej modlitbe v rodine.

Prameň: P. Amelotte, *Leben der gottseligen Schwester Margareta vom Heiligsten Sakrament*, Druck und Verlag Georg Josef Manz

„Sekretárka môjho srdca“

„Dôvera a nič iné ako dôvera nás vedie k láske,“ učí nás sv. Terézia od Dieťaťa Ježiša a Svätej Tváre (1873–1897), ktorej relikvie len prednedávnom navštívili našu krajinu a naše kostoly.

Mladá francúzska svätica, ktorú svätý pápež Ján Pavol II. vyhlásil za učiteľku Cirkvi, objavila svoju tzv. „malú cestu“ cez slová Svätého písma. Božiu služobníčku Benignu Consolatu Ferrero (1885–1916) Boh viedol úplne inak. Ježiš sa jej prihováral osobne, aby tak vzbudil u všetkých ľudí novú, bezhraničnú dôveru v jeho lásku a milosrdenstvo.

„Apoštol môjho milosrdenstva“ alebo „sekretárka môjho srdca“ – tak nazýval Pán Ježiš Benignu Consolatu, ktorá svoj krátky, ale intenzívny rehoľný život strávila v Kláštore Navštívenia Panny Márie v meste Como v severnom Taliansku. Okrem predstavenej nikto netušil o mimoriadnych milostiach, ktoré dostala. O jej vnútornom živote sa svet dozvedel až po jej smrti, keď bola zverejnená brožúrka Vademecum pre duše zasvätené Bohu.

Aj svätá Faustína Kowalská (1905–1939), apoštolka Božieho milosrdenstva z Poľska, poznala spisy tejto talianskej rehoľníčky a doslova sa zaľúbila do jej biografie, ktorá silno ovplyvnila jej ďalší duchovný život.

Pri krste, ktorý prijala v Turíne 6. augusta 1885 na druhý deň po narodení, dostala meno Mária Consolata, čo v preklade znamená „naplnená útechou“. Jej rodina žila v hlbokoj nábožnosti, ktorú dieťa nasávalo plnými dúškami. Bola umelecky nadaná, od malička mala veľmi jasnú myseľ a už ako dieťa pochopila hodnotu obety.

Nikdy nebola neposlušná voči svojim rodičom a rozhodne bojovala proti akejkoľvek svojvôli. Už ako mladé dievča cítila neodolateľnú túžbu po živote v kláštore. Po jednom nevydarenom pokuse vstúpiť do kláštora jej sám Ježiš ukázal, kde ju chce mať: v kláštore Navštívenia, do ktorého vstúpila 30. decembra 1907 vo veku 22 rokov. Už počas prvých rokov robila Benigna také veľké pokroky v duchovnom živote, že sa len ťažko dala na nej spozorovať nejaká slabosť. Avšak jej samotnej spôsobovala aj tá najmenšia nedokonalosť také výčitky svedomia, že to bolo pre ňu priam skutočné mučenie.

Preto ju Pán Ježiš poučoval slovami, ktoré môžu byť útechou aj pre nás: „Existuje iba málo duší, ktoré dosiahnu najväčšiu svätosť, pretože je málo tých, ktorí sa kvôli svojej úbohosti neznepokojujú. Znepokojenie je ako mola, ktorá vyžerie kus látky. Urobí síce iba malé diery, ale i napriek tomu látku zničí. Najjednoduchší prostriedok, ako sa stať rýchlo svätým, je, po spáchaných chybách sa hlboko pokoriť a príliš sa nimi nezaoberať. Treba ich olútovať, ale zároveň treba dôverovať mojej добрote. Duša neutrpí žiadnu škodu, ak si po spáchaní nejakej nedokonalosti vzbudí akt pokory, dôvery a lásky, a tým sa obohatí milosťami. S pokorou sa znovu postavíš, s dôverou utekáš ku mne a s láskou sa so mnou zjednocuješ.“

*K*eby som mal pred sebou dve duše, z ktorých jedna by bola síce čistejšia a menej obťažovaná nedokonalosťami, no mala by ,malé‘ srdce a nedokonalostiam by sa vyhýbala iba zo strachu, a druhá duša by mala síce viac nedokonalostí, no viac by mi dôverovala, potom by sa mi druhá duša páčila viac. Tak veľmi sa mi páči dôvera.“

Žiadna obeta nebola pre Benignu príliš veľká, keď išlo o to, aby urobila Ježiša šťastným. On sám jej vysvetlil, ako sa mu najviac páči: „Ak mi chceš urobiť radosť, tak mi dôveruj; ak mi chceš urobiť ešte väčšiu radosť, tak mi dôveruj ešte viac; ak mi chceš urobiť najväčšiu radosť, tak mi dôveruj bezhranične.“

Pán Ježiš sa zjavoval svojej neveste s takou nežnosťou a láskou, že využívala každú príležitosť, aby mu za to ďakovala a nejakou mu to odplatila. On sám jej otvoril oči pre svoju lásku: „*Čítaj vetu ,Milujem ťa‘ na chlebe, ktorý ješ, vo vode, ktorú piješ, na posteli, v ktorej spíš. Toto všetko som ti daroval, pretože ťa milujem. Vo všetkom, čo ti príde pod ruku, čítaj:*

„MILUJEM ŤA!“

*M*a znak svojej opätovanej lásky k Ježišovi sr. Benigna zložila sľub, že sa vždy bude rozhodovať pre to, čo je dokonalejšie. Sľúbila, že všetko bude robiť z čistej lásky. Od tohto času chcela byť ešte pozornejšia a obetavejšia, aby svojmu nebeskému Ženíchovi pomohla zachraňovať duše.

Keď v roku 1914 vypukla prvá svetová vojna, sestra Benigna sa ponúkla ako zmierna obeta a prosila o zmilovanie pre ľudstvo. Pán Ježiš jej dodal útechu slovami, že táto vojna nie je trestom Božej spravodlivosti; veď svet, ktorý je tak veľmi hriechy, by za svoje hriechy musel byť zničený celý. Skôr je aktom milosrdenstva na záchranu mnohých duší, ktoré by inak boli naveky zatratené. „*Pretože jediný okamih stačí nebeskému Otcovi na to,*“ vysvetlil jej Pán, „*aby dušu zachránil. A čo sa týka tých, ktorí sa neobrátia, je to znovu dôkaz Božieho milosrdenstva, že ich život bude skrátený, aby sa tak zmenšilo ich utrpenie vo večnosti.*“ Tieto slová môžu byť útechou aj dnes pre nás, keď sa pri pohľade na nejaké nešťastie alebo masaker pýtame, prečo to Boh dopúšťa. Sestra Benigna neprestávala orodovať za vojakov a trpiacich a pomáhala im predovšetkým svojou dôverou. Sám Ježiš ju povzbudil týmito slovami:

„*Ako veľmi sa mi páčia duše, ktoré mi dôverujú. Duša, ktorá mi dôveruje, má úplnú moc nad mojím Srdcom. Svoje milosti neohraničujem, ak ani duše neohraničujú svoju dôveru vo mňa.*“

*Z*vlášť v posledných rokoch života bola táto vrúcne milujúca duša veľmi často napádaná démonmi. S vytrvalosťou a modlitbou, predovšetkým však s dôverou, porazila sestra Benigna Consolata všetky útoky a 1. septembra 1916, na prvý piatok, okolo tretej hodiny popoludní mohla ako 31-ročná odísť k svojmu Ženíchovi.

Pán si vyvolil sr. Benignu Consolatu, aby cez ňu chladnému a ľahostajnému ľudstvu hovoril o svojom nekonečnom milosrdenstve: „*Konaj zadosťučinenie môjmu milosrdenstvu tým, že mi budeš dôverovať. Nenechaj sa znechutiť. Malomyselnosť ešte nikoho neurobila svätým. Sklúčená duša je hneď porazená.*“

Prameň: Sr. Benigna Consolata Ferrero, Zostaňte v mojej láske,
Como 1978

Štyri dažde v džungli

Bol by to celkom nehodnoverný príbeh, keby ho matka Laura de Jesús Montoya Upegui (1874–1949), prvá svätorečená Kolumbijčanka, osobne nezažila a nezaznamenala do svojho životopisu, ktorý písala na poverenie svojho biskupa a podporovateľa Maximiliana Crespo Riveru. V ňom rozpráva táto láskou inšpirovaná matka Indiánov o jednom veľkolepom prírodnom zázraku, ktorý si vyprosila od Pána, len aby istému nedôverčivému indiánskemu dievčatu pomohla získať dôveru v Boha a dôveru k misionárkam.

„*K*ed som raz išla cez džungľu z jednej misijnej stanice do druhej, sprevádzalo ma jedno indiánske dievča. Ešte sme na ceste neboli dlho a práve sme išli pozdĺž rieky, ktorá sa kľukatila úpäťm Ánd, keď sa pred nami zdvihli temné dažďové mraky. Blesky a dunenia hromu ohlasovali silnú búrku. Keď sme sa otočili a pozreli dozadu, videli sme, že aj tam sa chystá obrovská búrka. No aj po našej pravici a ľavici sa takisto veľmi rýchlo zbíehali ťažké búrkové mračná. Indiánske dievča so strachom zvolalo: *„Pozri, matka, tie ‚štyri dažde‘ nás odplavia!“* – *„Áno,“* odpovedala som jej, *„nič sa nedá robiť. Z lásky k Bohu to jednoducho musíme prijať.“* Dievča podráždene zareagovalo: *„Nie si vari priateľkou Boha? Prečo teda pripúšťaš, že nás tento dážd' celkom premočí? Nemáš ma snád' rada, matka?“* – *„Ale ja ťa mám veľmi rada, dcérka,“* odvetila som jej, *„no keď Boh zosiela dážd', ktorý nás premočí, čo môžeme proti tomu spraviť?!“* Tu začala zlostne kričať: *„Je to tvoja vina, keď ma dážd' premočí, pretože ty by si svojho Boha mohla poprosiť, aby na nás dážd' nezosiela. On by bol k tebe určite dobrotivý a dážd' by nás obišiel.“*

Tieto slová sa ma dotkli. Jasne totiž ukazovali, že indiánske dievča v skutočnosti očakávalo zázrak. Naozaj dôverovala, že by Boh mohol zabrániť, aby sa spustili *„štyri dažde“* – ako ona nazvala búrku, ktorá nám hrozila spredu, zozadu, zľava a sprava a v centre ktorej sme sa my práve nachádzali. Teraz sme už čakali len na to, ktorý zo *„štyroch dažďov“* nás zastihne ako prvý. Ohromujúce burácanie blížiaceho sa dažďa znelo tak, akoby sa rúcali hory a akoby so sebou strhávali celé obrovské masy skál. Napravo a naľavo od nás udierali blesky a aj mne to všetko začalo naháňať strach. Zúfale dievča od strachu kričalo: *„Je to tvoja vina! Je to tvoja vina!“* V tom okamihu som sa s vrúcnoťou obrátila k Bohu a modlila som sa: *„Pane, na oslavu tvojho mena a aby sa toto indiánske dievča obrátilo, plná dôvery ťa prosím, ukáž svoju moc a svoje milosrdenstvo!“*

Sotva som sa pomodlila Otčenáš, dostihol nás dážd' zo všetkých štyroch strán. No my sme neúnavne kráčali ďalej – ešte celých 45 minút! A boli sme úplne suché! Dážd', ktorý sa z mrakov okolo v prúdoch lial a valil, pred nami – pred každým naším ďalším krokom neustále ustupoval a aj za nami zaostal vždy v tom istom odstupe dvoch-troch metrov.

A aj naľavo a napravo od nás sa lialo, no tiež až vo vzdialenosti troch-štyroch metrov. Keď sme konečne dorazili na misijnú stanicu, sestry nás už očakávali s tým, že budeme premočené až do nitky. Vyšli z domu, aby nám prejavili súcit, a boli nanajvýš prekvapené, keď videli, že sme celkom suché. Rovnako ohromene sa dívali na suchý kruh okolo nás, ktorý siahal až po vchod do domu a na ktorý nepadla ani kvapka dažďa. Len naše nohy boli mokré a topánky premočené, pretože sa dotýkali zeme nasiaknutej dažďovou vodou, ktorá tam napadala pred naším prechodom. Na nás však nepadla ani kvapka. Užasnutým okolostojacim toto jednoduché indiánske dievča povedalo: *„K tejto matke je Boh veľmi dobrý!“* A moje srdce bolo po všetkom tom, čo sme práve prežili, plné vďačnosti voči Bohu, ktorý tento veľký zázrak vykonal pre jedno chudobné a nenápadné indiánske dievčatko.“

Iba jedným jenom

Len málo je tých svätých, ktorí tak živo verili v mocnú silu orodovania Panny Márie ako poľský františkán páter Maximilián Kolbe (1894–1941), ktorý zomrel ako mučeník v Osvienčime. Nazýval ju „orodujúca všemohúcnosť“: „Bezhraničnú dôveru v dobrotu a moc Nepoškvrnenej,“ ktorú odporúčal svojim spolubratom, sám príkladne žil až do dôsledkov.

*P*áter Maximilián bol geniálnym apoštolom a stratégom. Pre Imakulátu chcel získať celý svet. V roku 1927 zriadil pri Varšave Niepokalanów – Mesto Nepoškvrnenej. Bol to obrovský kláštor s rádiovou stanicou, tlačiarňou, vlakovou stanicou a plánoval tu dokonca vybudovať aj letisko. V roku 1939 tam žilo a pracovalo vyše 700 bratov františkánov. Mesto patrilo výlučne Imakuláte. Ona, Nepoškvrnená, bola jedinou majiteľkou tohto miesta. Keďže františkánska rehoľa nedokázala po finančnej stránke zvládnuť taký veľký apoštolát pátra Maximiliána, o toto gigantické dielo sa starala Nepoškvrnená. A ona to skutočne robila!

Začiatkom roka 1930 dostal P. Maximilián povolenie vybudovať Niepokalanów aj v Japonsku. So štyrmi spolubratmi priletel do Nagasaki – bez peňazí a bez znalosti reči. Po japonsky nevedel ani len jedno slovo. V diecéznom seminári, v ktorom po latinsky vyučoval filozofiu, spoznal jedného kórejského seminaristu Oh Ki Sun. Stal sa jeho verným prekladateľom, všade ho sprevádzal a často bol svedkom jeho heroickej dôvery.

Raz sa spolu prechádzali po okolí Nagasaki. Na horskej stráni zrazu P. Maximilián vybral z vrec-ka zázračnú medailu a zbožne ju zahrabal do zeme, pričom sa modlil: „*Panna Mária, keď chceš, postav si tu, na tomto mieste dom. My ťa v tvojej práci budeme podporovať, čo nám len sily budú stačiť.*“ Ki Sun neskôr napísal: „O desať dní mi páter prezradil, že by sa chcel uchádzať o ten pozemok. A naozaj, v hovorni čakal niekto, kto ponúkol svoj pozemok na predaj. Sčervenel som od hanby, keď som musel do japončiny preložiť, že páter sa mu chce v kúpnej zmluve zaručiť iba jedným jenom. Majiteľ sa na neho zmätene pozrel: „*Za pozemok v hodnote 100 000 jenov mi chcete dať zálohu iba jeden jen?*“ Páter sa usmial. „*Pre ľudí je to nemožné, ale Panna Mária to v Božej sile dokáže. Nebojte sa. V stanovenom termíne danú sumu zaplatím.*“ „*Dobre, uzatvoríme teda zmluvu, s nevôľou súhlasil majiteľ. „Dohodnutú sumu mi musíte dať o tri dni!*“ Páter radostne súhlasil. Šiel som za ním do jeho izby. Zmluvu položil pred sochu Panny Márie a povedal: „*Panna Mária, uzavrel som zmluvu, ako si si priala. O tri dni musím zaplatiť. Panna Mária, nezabudni na to...!*“

*P*očas nasledujúcich dní som bol celý nesvoj. 100 000 jenov – to je obrovská suma ... Páter sa na mňa dobrotivo pozrel a povedal: „*Prečo si ustarostený? Lebo nedôveruješ Panne Márii. Okamžite si klakni a popros ju o odpustenie!*“ Ihneď som si klakol a úprimne som jej sľúbil: Mária, už nikdy nebudem pochybovať o dielach, ktoré konáš. Hoci si bola len človek, stala si sa Božou Matkou. Na zemi neexistuje nič, čo by bolo pre teba nemožné. Odpusť mi!

V ten deň, keď bolo treba zaplatiť 100 000 jenov, si ma páter dal zavolať: „*Choď do hovorne, čaká tam jedna pani. Bez slova prijmi, čo ti dá!*“ Potom si klakol pred sochu Panny Márie, zložil ruky k modlitbe a sklonil hlavu.

Nič som nepovedal a pobral som sa do hovorne. Naozaj tam sedela úplne neznáma žena. Na kolenách mala veľký mešec. Pokojne sa postavila, mlčky mi podala mešec a zmizla. Vrátil som sa k pátrovi do jeho izby. Prevzal odo mňa mešec a úctivo ho položil k nohám sochy: *„Panna Mária, ďakujem! Dovoľ nám spolupracovať na diele, ktoré chceš začať.“*

Na tomto, tak zvláštne zakúpenom pozemku vznikli „dielne Panny Márie“, t.j. tlačiareň a dom, v ktorom sme mali bývať. Samozrejme, keď sa začalo stavať, opäť sme boli bez peňazí. Ale aj teraz nám pomohli podnes neznámi dobrodinci. Keď som sa pátra opýtal, či ich pozná, ukázal – ako vždy – na sochu Panny Márie a povedal: *„Ani ja ich nepoznám, ale pozná ich Panna Mária.“* To zvláštne na tom všetkom bolo, že nikdy sme nedostali ani o jeden jen navyše. Nikdy nám však do potrebnej sumy nechýbal ani len jeden jediný jen.“

Japonský budhistický lekár – konvertita konštatoval, že v dôsledku nedoliečenej tuberkulózy boli tri štvrtiny pľúc pátra Maximiliána nefunkčné, a tým bol vlastne neschopný života! Napriek tomu svätý Maximilián Kolbe dokázal neuveriteľne veľké veci a s pohľadom upretým na Nepoškvrnenú bol presvedčený:
„Keď Panna Mária chce, tak neexistuje nič nemožné!“

Pozrite sa na nebeské vtáky...

Michael As z Holandska, ktorý pracuje ako dobrovoľník v Rádiu Mária a v holandskom katolíckom týždenníku Katholiek Nieuwsblad a prekladá aj náš časopis Víťazstvo Srdca do holandčiny, vie, čo znamená celkom sa odovzdať Bohu. S vďačnosťou spomína na svoj doterajší život.

*A*ko tínedžer som sa vždy pred spaním modlil za to, aby som jedného dňa stretol dobré, katolícke dievča. Peniaze nepotrebujem, povedal som Pánovi. A on mi dal to, o čo som ho prosil: to najlepšie dievča na svete, moju Trudy. Už tridsať rokov sme šťastne zosobášení a nemáme pritom ani cent. Spomínam si na to, ako by to bolo ešte len včera: bol som práve v nemeckom mariánskom pútnickom mieste Kevelaer. Začalo pršať a ja som utekal skryť sa pred dažďom do obchodu s náboženskými predmetmi. Zrazu vbehla dnu úplne premoknutá Trudy, potkla sa a padla mi priamo do náručia. Takto nás Panna Mária priviedla jedného k druhému.

„Ale veď to predsa nie je vhodné evanjelium na sobáš,“ povedal nám kňaz. Trudy a ja sme si však stáli za svojím. Na našu svadobnú svätú omšu sme si vedome vybrali odsek z Ježišovej reči na vrchu, kde hovorí: *„Nik nemôže slúžiť dvom pánom ... aj Bohu, aj mamone. Preto vám hovorím: ... Nebudte teda ustarostení a nehovorte: ‚Čo budeme jesť?‘ alebo: ‚Čo budeme piť?‘ ... Pozrite sa na nebeské vtáky... váš nebeský Otec ich živí. ... A čo sa tak staráte o svoj odev? Pozrite sa na poľné ľalie, ako rastú... Preto nebudte ustarostení o zajtrajšok, zajtrajší deň sa postará sám o seba. Každý deň má dosť svojho trápenia.“* (Mt 6, 24-34)

S týmto postojom sme vstúpili do nášho manželstva a Boh nám v priebehu necelých 14 rokov daroval 12 detí. Niektorí z našich príbuzných, hoci sú veriaci a nábožní, sa kvôli tomu za nás hanbili. Dokonca zaznel aj názor, že takú rodinu, ako je naša, si spoločnosť už jednoducho neželá. A bola to naozaj pravda! Holandský štát na jednej strane podporuje prácu a zamestnanie, no na druhej strane považuje ženu v domácnosti za nepracujúcu. Istý minister sa vyjadril, že výchova detí je vecou štátu a iný z predstaviteľov vládnucej strany mal taký názor, že veľké, mnohodetné rodiny sú neželateľné. Ba sklamali nás aj niektorí katolíci. Podľa ich názoru – mať tri či štyri deti je v poriadku, ale dvanásť?! My sme však, vďaka Bohu, mali v našom sväto žijúcom spovedníkovi pátrovi Jacobovi veľkú oporu. Vždy v nedeľu po svätej omši na nás tento kapucín čakal pred kostolom a zakaždým mal pripravenú nejakú maličkosť pre naše deti.

*D*eti rástli a začali navštevovať stredné školy. To, čo sa tam naučili a čo sa tam odohrávalo v oblasti morálky, bolo veľmi zlé. Slovom sa to ani nedá opísať! Holandsko, ktoré pápež Pavol VI. chválil vzhľadom na množstvo misionárov pochádzajúcich z tejto krajiny, celkom zišlo z cesty. Museli sme sa prizerať, ako našim deťom hrozí, že zídu z cesty, ako začali navštevovať kaviarne, no nie aby si tam kúpili kávu, lež drogy!

Jedného dňa sme sa o tom rozprávali s istým priateľom protestantom, ktorý nám povedal: „*Prečo ste ešte stále tu?*“ Odvtedy nás táto myšlienka začala znepokojovať. Práve vtedy som mal prvý rok celkom dobré miesto ako vedúci nakladateľstva a bolo mi slúbené, že ak zostanem, moje starosti o peniaze budú definitívne minulosťou.

Myšlienka na to, že by sa hoci len jedno z našich detí mohlo navždy stratiť, mi však nestála ani za všetky peniaze celého sveta! V tom čase sme sa opäť rozpamätali na slová nášho svadobného evanjelia: „*Nebudte teda ustarostení a nehovorte: ‚Čo budeme jesť?‘ alebo: ‚Čo budeme piť?‘*“

S pohľadom pevne upretým na Boha sme predali náš dom, ja som dal v práci výpoveď a v januári 2002 sme emigrovali do Írska, do malej dedinky Elton na juhozápade ostrova.

Mária, naša najstaršia dcéra, mala práve 14 rokov a Paulus, náš najmladší, len 5 mesiacov. Deti po anglicky nevedeli takmer nič. Ja som nemal prácu, len malý kúsok zeme.

*P*ostavili sme stodolu, kde sme chovali kozy a na jarmoku sme predávali syr. Neúspešne. Začal som podnikáť ako prepravca. Išlo to dobre. Mali sme veľa práce, veľa objednávok, avšak čoskoro ešte viac neúspechov, autá sa nám začali kaziť a firmy nám platili veľmi zle alebo neplatili vôbec. My sme sa však z Holandska neodšťahovali kvôli peniazom či len tak z rozmaru, ale z obavy o duchovné dobro našich detí.

To, že Boh bol s nami a ako našu dôveru v neho bohato odmenil, sme videli predovšetkým na našom najstaršom synovi Thomasovi (26 r.). Keď sa ako študent na víkendy vracal domov, vždy išiel s nami na svätú omšu. Inak do kostola už nechodil. Čo však bolo ešte horšie, Thomas sa dostal na drogovú cestu a sám dokonca začal s drogami obchodovať!

„*Františkáni obnovy*“, ktorí pôsobia v Limericku, veľkoryso ponúkli trom z našich detí púť do Medžugoria; vedeli, že u nás nemáme peňazí nazvyš. Thomasovi prišla táto „*grátis dovolenka*“ vhod, ale len preto, aby tam mohol veselo oslavovať. V priebehu posledného dňa v Medžugorí mu však naša Anna povedala: „*Thomas, to predsa nemôžeš františkánom urobiť a ísť domov bez toho, aby si sa vyspovedal.*“ Akoby zázrakom išiel do kostola, aby sa pripravil na spoveď. „*Najsvätejšia sviatosť bola vystavená,*“ rozprával nám neskôr, „*a celkom vzadu, kde stálo veľa ľudí, som zrazu padol na kolená a pomyslel som si: Aký som ja len zlý!*“

Potom išiel na spoveď a zmieril sa s Ježišom. Odvety Thomas šetrí, aby jeho mladší súrodenci mohli ísť na každoročný festival mládeže do Medžugoria.

*T*rudy a ja sme sa s celou rodinou zasvätili Panne Márii a dennodenne pociťujeme, ako dobre sa o nás stará. Náš podnik síce neprežil, ja ešte stále nemám pravidelný príjem a nevieme, či na budúci rok budeme môcť zostať bývať v našom dome.

Ale naše deti sú veriace, chodia na duchovné obnovy a pravidelne sa spovedajú. Každý večer pri modlitbe ruženca za to ďakujem Ježišovi a Márii a často si myslím: *Akí sme my predsa len neuveriteľne bohatí!*

Ako to prišlo, tak to bolo dobré!

Boh vložil do kolísky sedemnásobnej mladej matky Simone Bianco z obce Altach z rakúskeho Voralbergu veselú myseľ a zároveň ju od narodenia obdaroval kopou temperamentu a elánu. Toto všetko, spolu s veľkou porciou dôvery, potrebuje táto Rakúšanka na svojej ceste, ktorou kráča vedome s Pannou Máriou. No nebolo to tak vždy.

*V*olakedy sa v našej rodine ani nemodlilo, ani sa nehovorilo o viere. Svätá omša bola na programe len na veľké sviatky. Napriek tomu moji rodičia a obaja súrodenci v priebehu rokov postupne všetci našli cestu k Bohu. Moja hodina obrátenia odbila v roku 1998, keď som ako 21-ročná študovala v Innsbrucku logopédiu.

Vlastne som nechcela vedieť vôbec nič o Medžugorí. Ale vyhládka, že si urobím s mamou výlet, ma lákala. Týždeň predtým bol tým najhorším týždňom v mojom živote – veľké pokušenia a úplne zapletená vo svetských veciach. V autobuse duchovný boj pokračoval. Najradšej by som bola zutekala, ale čím sme boli bližšie k nášmu cieľu, o to pokojnejšia som bola.

Keď sme po 20-hodinovej ceste a ktovie koľkých ružencoch prišli na miesto a moje nohy sa dotkli zeme v Medžugorí, bola som skalopevne presvedčená: „*Boh existuje a má so mnou plán.*“ Bez vlastnej zásluhy som sa dokázala otvoriť milosti. „*Dobre, ale potom chcem vedieť, čo si odo mňa Boh praje.*“ Nasledujúci týždeň sa stal pre mňa krásnou „katechézou“. Naučila som sa modliť ruženec a pri generálnej svätej spovedi som objavila oslobodzujúcu silu tejto sviatosti. Keď som po mnohých rokoch prvýkrát opäť prijala sväté prijímanie, moja duša bola veľmi naplnená. Jednoducho som vedela: „*Ježiš skutočne žije; aj vo mne. Nikdy ma neopustil.*“

Doma boli všetci moji priatelia toho istého názoru: „*Niečo sa v tebe zmenilo.*“ A tak to aj bolo. Sľúbila som Ježišovi sedem minút denne. A tie som mu verne darovala – jeden desiatok z ruženca a pár minút čítania zo Svätého písma. Čoskoro sa mi to stalo takým dôverným a vzácnym, že som to rozšírila na Korunku Božieho milosrdenstva. Aj napriek štúdiu som si takmer každý deň našla čas na svätú omšu.

Keď som sa o rok neskôr, počas druhej návštevy Medžugoria, cez zasvätenie celkom zverila Panne Márii, opäť sa toho vo mne veľa zmenilo. Mala som túžbu, aby mi Boh dal jasnejšie spoznať jeho vôľu. Preto som často chodila na prednášky P. Paula Máriu Sigla z Rodiny Panny Márie. Počas jedného osobného rozhovoru o povolání mi raz s úsmevom povedal: „*Simone, ja by som vedel o zopár veľmi milých mladých mužoch, ale prenechajme to predsa len radšej Pánu Bohu, on vie, ktorou cestou máš ísť.*“

Tak som sa v roku 2002 vydala na šesťtýždňovú *Cestu svätého Jakuba* dôverujúc, že Boh mi daruje svetlo. Predtým som rozdala veľa svojich vecí, vyprázdnila som si byt a dala som výpoveď z môjho pracovného miesta logopedičky. Aké odvážne rozhodnutie: putovať a mať so sebou len dvoje nohavice a dve tričká v ruksaku! Okrem toho som nebola ani športový typ, ani nejako úzko spätá s prírodou. Zato som ale bola plná strachu, čo všetko by sa mohlo prihodiť. S každým mojím krokom však takmer citelne rástla moja vnútorná istota, že „Boh ma miluje. On dáva na mňa pozor. Všetko príde tak, ako má byť: v správnom čase, na správnom mieste, správni ľudia a správne odpovede.“ Počas cesty som sa veľa modlila ruženec a snažila som sa každý deň stihnúť svätú omšu. Keď to nevyšlo, sadla som si jednoducho do nejakej kaplnky alebo kostola, aby som bola pri Ježišovi. Jedného slnečného dňa ma niečo zvlášť pobádalo:

*D*nes sa musíš poponáhľať.“ Preto som i napriek bolesti kolena svižne kráčala dopredu, priam akoby som niekoho naháňala. Vtedy som uprostred širého poľa spoznala Naomi z USA, moju budúcu švagrinú, s ktorou som zvyšné tri týždne putovala ďalej. V Santiago de Compostela v kaplnke počas poklony som dokázala Bohu s veľkou vnútornou slobodou podať akoby dve zlaté tácky: „Hovorím áno materstvu alebo aj áno rehoľnému životu. Obidve sú rovnako veľmi vzácne a rovnako pekné. Nech sa stane tvoja vôľa!“ A zrazu, akoby sa ma Ježiš s úsmevom pýtal: „A, čo si myslíš ty?“ – „Vydať sa!“ vyhrklo zo mňa a bola som si celkom istá: „Takto to je dobré pred Bohom.“

O pol roka neskôr, v lete 2003, som letela do Ameriky a navštívila som Naomi v jej rodičovskom dome. Tam som spoznala Jozefa, jej mladšieho brata. Zaľúbili sme sa a po krátkom čase som si bola istá, že toto je môj budúci manžel. Zakrátko potom sme mali „klasický rozhovor“ na tému: čistota pred manželstvom. Tak sa začal náš spoločný zápas. Počas celého obdobia nášho vzťahu na diaľku som vždy znovu cítila, ako veľmi som nesená dôverou a ako moje modlitby našli vypočutie; vždy som zarobila dosť peňazí na všetky cesty a na dlhé mesiace, kedy sme sa mohli opäť vidieť.

Keď sme po roku povedali Jozefovým rodičom, že sa chceme vziať, šokovane zareagovali: „To sa nedá. Jozef je primladý a ešte nedokáže prevziať zodpovednosť. A ešte ani neskončil svoje štúdium grafiky.“ Ako odpoveď som išla s Jozefom na poklonu a celú záležitosť sme zverili Bohu. Po návrate domov som porozprávala jeho rodičom o jednom kňazovi z Rakúska. Jeho sme sa chceli spýtať, či by si napriek svojmu svetovo rozsiahlemu apoštolátu našiel čas zosobášiť nás, čo by bolo pre nás aj jasné Božie znamenie. A páter Paul mal čas! To nakoniec presvedčilo aj mojich svokrovcov. A tak sme si s Jozefom 14. augusta 2004 šťastne povedali svoje áno.

*P*rvé štyri roky manželstva sme strávili v Amerike. Čoskoro prišli vážne rozhodnutia, pretože hneď v prvom mesiaci po našej svadbe som otehotnela, čo sme neplánovali. Znamenalo to, že sa skutočne musíme vydať do Božích rúk, lebo vlastne ja som chcela zarábať peniaze, aby si Jozef mohol dokončiť štúdium. Pre nás ako mladý pár bol finančný tlak enormný. Čo Jozefa a mňa často zachránilo, to bola naša týždenná hodina poklony vo farnosti. Tam, pri Ježišovi, sme vždy načerpali silu a zažili sme aj ne jeden malý zázrak. Raz napríklad nám položili otázku z farského úradu, aká je výška nášho príjmu, lebo v USA diecézu finančne udržiujú veriaci. Tu som im musela povedať: „Je mi ľúto. Čakám naše druhé dieťa. Môj manžel nemá prácu. Šetríme a nemáme dostatok peňazí často ani na týždenný nákup.“ O dva dni sme našli v poštovej schránke 400 dolárov. Nieкто nám ich daroval – anonymne!

Ked som čakala naše tretie dieťa, Jozef vedome chodil týždenne dve hodiny na tichú poklonu, aby si pred Najsvätejšou sviatosťou vyprosil odpoveď, či by predsa len nebolo lepšie presťahovať sa do Rakúska. Po krátkom čase pochopil: „*Tak to má byť!*“ a v priebehu štyroch týždňov sme už boli všetci v mojej domovine v Rakúsku, v kraji Voralberg.

Moja rodina nám pripravila byt s celým zariadením a dokonca našli pre Jozefa pracovné miesto, za čo sme boli veľmi vďační, aj keď to pre môjho manžela, komunikatívneho a priateľského človeka, teraz ako pomocníka na stavbe, nebolo také jednoduché. Pre jeho nedostatočné rečové znalosti nemčiny sme to však museli prijať. Mal by Jozef štúdiom získať úplne inú kvalifikáciu? Ako to zvládneme finančne? To všetko boli otázky, ktoré si vyžadovali jasné rozhodnutia.

V tejto skúške dôvery sme vtedy objavili ‚poklad‘ novén a hneď sme začali prvú k svätému Jozefovi. A výsledok? Jozef začal študovať odbor pomocného ošetrovateľa.

Filoména, naša tretia dcéra, mala práve tri mesiace, keď som opäť otehotnela. V momente, keď mi lekár oznámil: „*Čakáte dvojičky,*“ som musela najprv preglgnúť! Bola som preťažená a všetko ma v tom momente presahovalo. V takomto rozpoložení som odchádzala od lekára priamo do kaplnky na poklonu. V tejto nezabudnuteľnej hodine poklony som dokázala povedať len tolko: „*Ježiš, nech sa stane tvoja vôľa.*“ A zrazu tu bola myšlienka: „*Čo ale, ak sú to dvaja chlapci, ktorí sa neskôr stanú kňazmi – dvojčikami?*“ Tu som si pevne predsavzala, že počas tohto tehotenstva všetko obetujem za kňazov. Narodili sa nám Marana a Gabriela, dve dievčatká. Keď po desiatich mesiacoch diagnostikovali u našej Gabriely nádor na obličkách, spomenula som si na sľub z poklony a vedela som, že táto choroba je zverená Gabriele a nám rodičom, aby sme ju obetovali za kňazov. Priznám sa, že moja prvá reakcia bola: „*Nie, veď to nebolo v našej dohode! Povedala som áno už piatim deťom. Ale takejto nebezpečnej chorobe... nie, to som tam nenašla ani medzi riadkami!*“ No nikdy som sa nepýtala: „*Prečo, prečo práve ja,*“ i keď sa ma zmocnila predstava, že moje dieťa, choré na rakovinu, by mohlo zomrieť. Táto predstava doslova rozrývala moju dušu tak veľmi, až som mala pocit, že sa v tom mori starostí utopím.

Aké požehnanie, keď som mohla poprosiť o podporu prostredníctvom opatrovateľky, a tak som mohla denne chodiť na svätú omšu! To bolo to jediné, čo mi pomohlo všetko vydržať. Až keď som prijala Ježiša vo svätom prijímaní, vrátil sa mi pokoj a nanovo som mohla načerpať dôveru, že to zvládneme. „*Boh si trúfa zveriť nám to. On sa o všetko stará. Všetko príde tak, ako má prísť. Naše deti sú darom, pokiaľ ich smieme sprevádzať na zemi. A keby si Pán života a smrti chcel jedno vziať k sebe ‚domov‘, tak je to tiež dar. Potom máme u neho jednu orodovníčku.*“

V tomto čase nás veľmi podporovali viaceré kňazské semináre a mnohí veriaci priatelia, ktorí v modlitbe niesli s nami naše utrpenie. Veľkú útechu sme cítili aj vtedy, keď nám niektoré rodiny rozprávali o svojich malých „zázrakoch“, napríklad: „*Odkedy je Gabriela chorá, zvládneme každý týždeň pomodliť sa spoločne jeden celý ruženec.*“

Zmôjho všedného dňa s mnohými deťmi viem, že často mi zostane len strelná modlitba, ktorú som schopná adresovať nebu. Keď deti neposlúchajú, zároveň sa niečo pokazí, nastane chaos a neviem, ako pokračovať ďalej, stáva sa, že sa mi v očiach objavajú slzy. Na upokojenie situácie si často pustím jednoducho CD s modlitbou ruženca. Niekedy ma Boh uteší aj tým, že mi jedno z mojich dievčat dá krížik na čelo alebo mi povie: „*Mama, pomodlime sa jeden Zdravas, Mária.*“

Predovšetkým na sklonku dňa, počas ktorého som zažila zlyhanie, „praskli mi nervy“ a nebola som tou láskavou, trpezlivou matkou, ktorou by som chcela byť, mi zostáva utešujúce vedomie: „*Panna Mária, ty môžeš opäť všetko urobiť dobrým a zlepšiť moje črepiny.*“

*P*očas našich jedenástich rokov manželstva som často zažila, aká dôležitá je moja dôvera k svätému Jozefovi; hlavne vtedy, keď sme mali s manželom rozdielne názory. Tu nepomáhajú žiadne slová či sťažnosti. Veď my ženy sme iné ako muži.

Keď ale dokážem mlčať a celú situáciu zverím svätému Jozefovi, vtedy prídu tie najrýchlejšie vypočutia mojej modlitby. Mám šťastie, že môj manžel je veľmi pokorný a vždy nájde cestu k spoločnému rozhovoru a k zmiereniu. Aj vtedy, keď som to bola ja, ktorá som urobila niečo nesprávne. To je najsilnejšia a najkrajšia stránka môjho muža. Učím sa od neho pokore a potom ho aj ja dokážem poprosiť o odpustenie. Jozef je vždy ten, ktorý ako prvý povie: „*A teraz sa spolu pomodlime.*“ Práve dnes som môjmu mužovi povedala: „*Boli sme určení jeden pre druhého a sme určení jeden pre druhého!*“

Narodenie nášho najmladšieho bolo tiež skúškou dôvery. Ešte večer pred pôrodom som dávala telefonické interview do misijného časopisu *Víťazstvo Srdca* na tému *Dôvera*. Potom ale počas dlhých bolestivých kontrakcií a pri komplikovanom pôrode to bol môj muž, kto mi stále musel pripomínať, že práve teraz záleží na tom, ako túto moju dôveru, o ktorej som hovorila do telefónu, dokážem aj žiť.

Prísľub Panny Márie:

*Vedz dieťa súcitné, každý tvoj lásky čin
v nebi raz odmení môj milovaný Syn.
Sýtil si hladného, biedneho zaodial,
v nebi ťa privinie na svoje srdce Kráľ.
Ty milosrdne dávaš, kým si tu na zemi,
tri slová poviem ti: Ježiš ťa odmení.*